

Editorial

1

Malgrat tot, temps d'esperança

Quan rebeu aquest butlletí de l'Aixeca't ens trobarem en ple estiu. Temps a on normalment les activitats es realitzen a on ritme menor, i generen menys notícies. Em temo que enguany no serà així, tot sabem que la greu situació econòmica que pateix el nostre país, genera cada dia on allau de novetats, i per cert, sempre d'un caire més preocupant. També al final de curs, és un moment per fer avaluacions i revisions de la feina feta durant l'any. En aquest editorial, no parlaré de les greus repercussions que té la crisi per tantes i tantes persones. Que no en parli, no significa, ni molt menys, que ho menystingui. La meua intenció és una altra, donar la volta a la moneda, si bé una cara de la realitat és preocupant, l'altra, ens inspira esperança. Prova d'aquesta esperança, són les revisions que es fan en les institucions que treballen per ajudar a les persones que sofreixen l'exclusió.

Un conegut adagi diu que un pessimista és un optimista ben informat. Com totes les expressions, aquesta afirmació és discutible, però si és cert, que no existeixen molts motius per ser optimistes., tampoc hi ha raons per ser pessimistes. Són temps d'esperança.

Em refereixo a l'esperança, com a virtut teològica. Déu és present, i no abandona al seu poble. Ell vetlla, pels que són els seus més estimats, els pobres, els que sofreixen. I continuà suscitant en el cor de molts homes i dones de bona voluntat sentiments de solidaritat.

L'esperança, com deia Charles Peguy, en l'elogi a la segona virtut, és com una llavor, que fa possible creixin, les altres virtuts teològiques, la fe, i caritat.

Hi ha llavor d'esperança, en la cada vegada més creixent de nombre de persones que no es resignen que l'economia especulativa i financera sigui l'únic criteri que regeixi els destins de les persones i dediquen temps i talents per canviar les coses. Grups que es troben en barris, assemblees de veïns, persones més o menys vinculades al moviment "15 M". I des de la vessant cristiana, els plantejaments molts seriosos que es fan en moltes parròquies, moviment d'Acció Catòlica, comunitats de religiosos i religioses.

Hi ha llavor d'esperança amb les moltes entitats i institucions que es dediquen a treballar pels més desfavorits. Nomes call llegir el darrer número de "Quaderns de pastoral" del CEP, amb el títol "En temps de precarietat al costat dels desfavorits". Hi trobareu un elenc d'institucions que presenten el seu treball pel més desfavorits

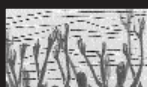
Hi ha llavors d'esperança, amb els gests de generositat que es donen constantment en les nostres parròquies. S'ha esdevingut ja un fet habitual, portar menjar a les nostres esglésies, perquè pugui ser distribuït per tots aquell que ho necessiten. Així com creix el nombre d'aportacions econòmiques en les col·lectes que es realitzen a favor de Càritas i d'altres entitats de caritat.

Hi ha llavor d'esperança en el canvi d'hàbits i costums en moltes famílies, a on el contrari del que passava fa uns anys, tenen com valor, viure amb austeritat, i han posat fre al consum.

Hi ha llavor d'esperança, en el debat que s'ha instal·lat en la societat, a on cada vegada creix més el convenciment que hem de canviar d'estil de vida, que no podem viure per sobre les nostres possibilitats, i que en aquest temps de crisi hem de créixer en la solidaritat.

I de segur que el lector podrà allargar molt més aquesta llista de llavors d'esperança. Tots els pronòstics ens diuen que venen temps difícils, en especial pels més petits i pobres. Els analistes no veuen aquells brots verds que se'ns prometien fa alguns anys. La solidaritat serà més necessària que mai. Malgrat tot nosaltres podem estar esperançats, ja que la nostra esperança no és posada, ni el mercat, ni en les polítiques financeres, ni en els polítics, sinó que tenim posada la nostra esperança en el Senyor, i en tants homes i dones de bona voluntat, que malgrat les dificultats, no deixen de creure que el cel nou i la terra nova són possibles.

JMJC

Caminem junts en la diversitat

Crònica de la Tornada de convivència “Caminem junts en la diversitat” a Poblet

3 de juny de 2012

Al diumenge dia 3 de juny, organitzat per “Caminem junts en la diversitat” tingué lloc una jornada de convivència al Monestir de Poblet.

Hi assistiren 350 persones pertanyents a diferents comunitats d'emigrants (ucranians, filipins, xinesos, guineans, llatinoamericanes,...) i d'algunes parròquies de Barcelona.

La jornada començà a dos quarts de nou del matí al lloc de trobada, la Plaça Universitat, des d'on set autocars ens dirigiren a Poblet.

A mig matí ens reuniren en una sala del monestir, a on el Pare Lluç, prior de la Comunitat, ens explicà en què consistia la vida monàstica i la història de Poblet.

Després, a la una del migdia celebrarem l'Eucaristia en l'Església del monestir, com ja és habitual. En la missa es llegí i es cantà en diferents idiomes.

Un moment fort de la convivència fou a l'hora de dinar en l'explanada del monestir.

A la tarda es visità l'interior del recinte a on puguem admirar un dels monuments més bells i emblemàtics del gòtic català.

La jornada acabà amb les fotografies de grup i la tornada a Barcelona.

Volem deixar constància del bon acolliment i disponibilitat de la comunitat cistercenca, així com l'esperit d'alegria i germanor que hi hagué durant tota la jornada, hi ajudà la gran assistència de nens i nenes i també que no es van complir els pronòstics de pluja que estaven anunciats.

Si voleu veure fotografies les trobareu en el web de “Caminem junts en la diversitat” www.caminemjunts.com

Plataforma d'entitats cristianes amb els emigrants

Comunicat a l'entorn de l'eliminació del dret d'assistència sanitària a les persones estrangeres sense autorització de residència

3 de maig de 2012

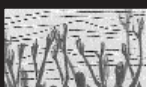
Plataforma
d'entitats cristianes
amb els immigrants

En relació al Decret Llei 16/2012 del Govern espanyol amb el qual s'introdueixen diferents modificacions legislatives en l'assistència pública sanitària, la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els immigrants vol fer públiques les seves consideracions al respecte:

1. L'esmentat Decret Llei, entre moltes altres mesures que no són objecte de la nostra atenció aquí, elimina del dret a l'assistència sanitària a les persones estrangeres sense autorització de residència a l'Estat espanyol, un dret reconegut fins ara per la Llei d'Estrangeria. L'assistència ja només es mantindrà en els casos d'urgència per accident o malaltia fins l'alta mèdica, dones embarassades i menors de 18 anys.
2. Des del nostre punt de vista, aquesta mesura, de dubtosa constitucionalitat, representa una greu i inacceptable involució en matèria de drets humans, al restringir greument el dret a la protecció de la salut i a l'assistència mèdica de les persones afectades, reconegut en l'art. 25.1 de la Declaració Universal del Drets Humans, posant també en perill el seu dret a la vida i menyspreant la seva dignitat humana. Alhora, comportarà un factor d'inseguretat i exclusió social per a aquests col·lectius, fet que s'afegeix a la creixent precarietat que ja pateixen, enviant un missatge populista i molt perillós d'estigmatització dels estrangers.
3. Al nostre parer, aquesta mesura no es pot justificar per la intenció de reduir el dèficit públic, atès que l'estalvi econòmic que representa en el conjunt del pressupost sanitari és mínim. Al contrari, és més que probable que, en molts casos, el fet de no prestar l'assistència mèdica oportuna generarà posteriorment un cost econòmic superior, quan moltes patologies acabin derivant en malaltia greu. A més a més, això pot contribuir a col·lapsar els serveis d'urgències. Tampoc no es pot justificar pel fet que existeixin casos de frau en la utilització dels serveis de salut per part d'algunes persones estrangeres ("turisme sanitari"). En tot cas, calen mesures per evitar o reduir el frau que es pugui produir, en comptes d'eliminar l'assistència de forma generalitzada a tot un col·lectiu.
4. Des del nostre punt de vista, aquesta mesura s'integra en una tendència preocupant de polítiques que, en l'actual context de crisi econòmica, perjudiquen especialment als col·lectius socials més vulnerables i que debiliten greument l'Estat del benestar o Estat social. Aquesta forma d'Estat és una conquesta irrenunciable de justícia social, que Europa hauria de mantenir i reivindicar com a model de referència global.
5. Per tot això, instem el Govern espanyol a rectificar aquesta mesura i a continuar oferint assistència mèdica a tota persona que ho necessiti. Com recorda contínuament l'Església, "qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots en qualsevol situació" (Benet XVI, Caritas in Veritate, 65). Comprenem l'exigència de reduir el dèficit públic, però entenem que existeixen altres polítiques que poden obtenir els mateixos resultats sense posar en perill prestacions tan essencials com són l'educació bàsica i l'atenció sanitària universals i gratuïtes. La reducció del dèficit es pot aconseguir amb la racionalització de la despesa pública en diferents aspectes: la disminució de l'enorme despesa militar espanyola; la lluita més activa contra totes les formes de corrupció, d'abús dels serveis públics i de frau fiscal; la millora en la gestió i l'ús més responsable dels serveis públics; i un repartiment més equitatiu de les càrregues públiques en funció dels nivells de renda, entre d'altres.

Barcelona, 3 de maig de 2012

ACO, CARITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIALISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA DE BARCELONA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA, EKUMENE, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOAC-HOAC, GRUP DE JURISTES RODA VENTURA, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, PASTORAL AMB IMMIGRANTS (PAI), RELIGIOSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (URC), BAYT-AL-THAQAFI, INICIATIVES SOLIDÀRIES, FUNDACIÓ LA SALUT ALTA I COMUNITATS DE VIDA CRISTIANA.

Pastoral de migrants a les grans ciutats d'Europa

Comunicat final de la trobada a Bruseles 11 a 14 de març de 2012

En calidad de los representantes de la Pastoral de los Migrantes de las ciudades de Milán, Turín, Barcelona, Valencia, Madrid (Getafe), Friburgo, Basilea, Viena y Bruselas, nos hemos reunido en Bruselas del 11 al 14 de marzo de 2012.

Hemos abordado el tema de la religiosidad popular de los Migrantes y de los refugiados en las sociedades secularizadas de Europa.

Desarrollo del tema:

Hemos abordado la cuestión de la inserción de los migrantes que se realiza a través de un doble proceso en el país de acogida: por un lado, a través de una nueva cultura para ellos y, por otro, en el seno de una Iglesia cuya posición en relación a la sociedad vive profundos cambios.

Hemos destacado que la acogida del migrante no ha de darse únicamente desde un punto de vista social, sino también a través de su religiosidad, su cultura, su modo de expresar la propia fe. La religiosidad del migrante interpela a los europeos respecto a su propia fe.

Hemos constatado, por una parte, las dificultades y los errores de las iglesias locales en el acoger las formas populares de expresión de la fe de los migrantes; y por otra parte, que tal religiosidad permite una posibilidad de comunión entre migrantes provenientes de distintos países y también con las comunidades locales.

Hemos recordado que las comunidades de origen extranjero no tienen únicamente como objetivo el conservar las tradiciones del país de origen, sino que deben ofrecer a los migrantes un cuadro (un ámbito) para valorizar y acrecentar su fe en un contexto secularizado.

Nos hemos interrogados sobre el porvenir de tales tradiciones religiosas del país de origen, con los hijos de los migrantes.

Además hemos constatado que la migración sigue cambiando, con la llegada regular de nuevos inmigrantes, en una situación de crisis económica y de incertidumbre de sus derechos.

Propuestas:

Como representantes de la pastoral de migrantes de las ya citadas grandes ciudades de Europa, consideramos necesario que los migrantes y las comunidades locales busquen el modo de hacer Iglesia conjuntamente. Estos nuevos caminos animarán a las comunidades de los migrantes y también a las comunidades locales para que no vivan de nostalgias (meros recuerdos) y de un regreso al pasado.

Invitamos a desarrollar espacios comunes para los migrantes y los creyentes del país que los recibe de modo que se puedan crear vínculos de comunión en continua evolución (celebraciones comunes, ocasionales, formación común, etc.)

Proponemos que las comunidades locales y sus pastores sean sensibles y atentos a la cultura de quien llega a su país, con el fin de dar a conocer mejor las diversas modalidades de expresión de la fe traída por los migrantes, a fin de que tales modalidades sean acogidas sin prejuicios y con benevolencia.

Mantenemos las formas de religiosidad popular (procesiones públicas, devociones, etc.) que ayudan a los migrantes a vivir su fe según la propia identidad cultural. Ciertas formas de religiosidad necesitan de un acompañamiento competente, para que no se transformen en manifestaciones folclóricas, sino que conserven su sentido espiritual y religioso.

Esperamos que los proyectos pastorales de las diócesis tengan en cuenta la pastoral de los migrantes y pedimos que la pastoral diocesana no se limite a las parroquias, sino que integre a las comunidades particulares, con el objetivo de favorecer una comunión entre ellos.

Solicitamos una mayor colaboración entre sacerdotes, agentes de pastoral locales y extranjeros y una equidad en el trato entre ellos, a fin de que cada quien se beneficie de los mismos derechos y de los mismos deberes.

*Los representantes de la Pastoral de los Migrantes de
Milán, Turín, Barcelona, Valencia, Madrid (Getafe), Friburgo,
Basilea, Viena y Bruselas*

Testimoni entre els pobres

4ª Trobada de voluntaris que treballen pel quart món

5 de maig de 2012

Enguany ens hem reunit una altra vegada el dia 5 de maig en aquesta Trobada anual, per presentar uns nous testimonis entre els pobres de germans que ens han precedint en aquesta tasca, han lliurat les seves vides i ara gaudeixen ja de la plenitud del Regne.

La diada va tenir lloc en el Col·legi de Teresianes del carrer Ganduxer, obra de Antoni Gaudí. A les 10:30, vam obrir l'acte amb una pregària i la lectura d'un text de l'Evangeli. La conferència sobre "Espiritualitat en temps de crisis" va estar a càrrec de Gaspar Mora, reconegut Teòleg, que ens va engrescar a tots els presents amb la seva crida a viure la fe des de l'estimació i el lliurament als altres, després de fer uns comentaris molt adients sobre la crisi actual i la

manera de viure des de la nostre espiritualitat cristiana que comporta un canvi personal si volem que també canviïn les estructures. Les seves paraules van ser un bon començament que va continuar el Cardenal, Lluís Martínez Sistach, -que volgué fer-se present en la trobada durant una estona- agraint-nos les diferents tasques realitzades per tots els qui formem part del Secretariat de Marginació. Al descans vam aprofitar per visitar els estands de les diferents associacions que s'havien col·locat en la bonica galeria que envolta l'edifici de Gaudir.

La segona part de l'acte va ser d'allò més emocionant. Es tractava de fer l'homenatge als dos testimonis que es presentaven aquest any i dels quals s'ha fet quart el llibret de la col·lecció "Testimonis entre els pobres": La Rosa Navarro i el "Pare Paco". Victòria Molins va ser l'encarregada de presentar el fulletó i d'explicar el perquè d'aquets dos testimonis. Però el moment més emotiu va ser el d'una taula rodona amb les experiències de quatre persones que representaven diferents Associacions en favor dels desafavorits.

En primer lloc vam tenir el privilegi de sentir l'experiència íntima que ens va regalar la Mercè Riera, cofundadora del Centre d'acollida "El Xiprer", de Granollers. Durant un quart d'hora, la Mercè va tenir a tot el saló d'actes en un silenci sobrecolridor pendent de les seves paraules. I és que no es tractava d'una narració de fets, sinó de la comunicació d'una experiència de Déu que ella va anomenar "presència". Malgrat pugui semblar que parlar d'experiències místiques no tingui avui sentit, potser és perquè no hem assolit bé aquesta paraula: el gran misteri de la presència de Déu en nosaltres amb una manifestació més conscient, que pot fer canviar completament, i en un moment determinat, les nostres vides. Això és el que ens va deixar entreveure la Mercè amb la seva comunicació. Va ser des de aquesta experiència que "El Xiprer" ens va entusiasmar a tots i els vam saber valorar.

Testimoni entre el pobres

La Conchi Plaza era la següent participant en la taula rodona i, també ho va fer des de la seva experiència al costat d'un dels homenatjats, el "Pare Paco". Explicant tot el que per a ella havia estat el viure molt a prop seu i el que havia après, ens va mostrar allò que una persona des de la seva petitesa i senzillesa pot fer a favor dels altres. L'obra de "Dit i Fet" de la qual 'era fundador gairebé sense pensar-ho com diu el seu nom, prenia així un relleu especial com a resposta a una altra crida del Senyor d'estar al costat dels pobres fent-se com un més d'ells i compartint-lo tot fins al final de la seva vida. I és que el Paco només va fer una cosa molt evangèlica: acollir en un espai de la parròquia, aleshores lliure, homes que vivien al carrer, i fer amb ells una família que aconseguissin junts el que era impossible per separat. Les paraules de la Conchi van ser ratificades amb l'emocionant participació d'un dels homes de "Dit i Fet" que va estar al seu costat durant molts anys i que tots coneixem pel nom de "Juanito".

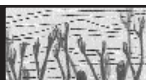
De fer memòria i homenatge de Rosa Navarro, la primera mare de les Aldees SOS de Catalunya, es va fer càrrec el seu antic Director, Josep Peña. Després de fer una petita història d'aquesta associació a nivell mundial, es va referir als seus començaments a Catalunya i, concretament a la llar de la Rosa Navarro i els seus nou fills a Sant Feliu de Codines. Ens va fer admirar, a tots els presents, la tasca d'aquestes dones generoses que són mares de nens que estan en situació de risc per diferents motius, acollint-los en un ambient d'autèntica llar.

La taula rodona va tenir també un altre moment emocionant amb la participació, des del pati de butaques, d'un dels fills de la Rosa Navarro que va mostrar, en nom de tots els germans, l'agraïment per la mare que va fer d'ells unes dones i uns homes amb la seva completa dedicació, agraint també a les Aldees SOS i a tots els que havíem fet possible aquest homenatge a la seva mare, que els feia tan feliços. Una bona part dels presents ens vam quedar a dinar i compartir les experiències i comentaris sobre l'acte. I abans de començar la sessió de la tarda, la Victòria Molins, va explicar a tots els que ho van voler fer una visita "turística", la part de l'edifici de Gaudí i la seva simbologia teresiana de "El castillo interior o las Moradas" en la que es va fixar el gran arquitecte català amic de Sant Enric d'Ossó, fundador de la Companyia de Santa Teresa.

El dia va acabar amb la projecció i el Cineforum sobre la pel·lícula El niño de la bicicleta dirigida per Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne i protagonitzada por Cécile De France, Thomas Doret i Jérémie Renier.

Pregària inspirada en la reflexió sobre la fe en Jesucrist:

Tu vas venir al món per tots ,però especialment pels pobres i desvalguts. Fes que els estimem com tu vols que ho fem. Dóna'ns un cor nou a tots perquè sapiguem veure't en tot marginat, portar-los la pau i oferir-los la companyia i l'esperança que necessiten.

Secretariat per als marginats

Manifest del curs 2011-12

El Secretariat de Marginació de l'Arquebisbat de Barcelona ha dedicat part de les seves sessions d'estudis a examinar el fenomen de les desigualtats econòmiques, socials i culturals que hi ha en el nostre país.

Aquestes desigualtats s'han anat incrementant en els darrers temps, a conseqüència de la greu crisi econòmica que pateix Catalunya.

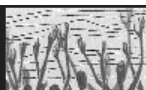
Entre les persones que han participat en les nostres trobades s'hi compten experts en el tema, sociòlegs i economistes; sobretot hem escoltat el testimoni de persones que treballen en institucions del camp de l'exclusió social. Agraïm, a més, a més, les aportacions d'alguns biblistes que ens han ajudat a reflexionar a la llum de la Paraula de Déu.

Arribats a la fi del curs hem cregut convenient de fer públiques algunes de les conclusions a què hem arribat. Som conscients que el problema és molt complex, i que té ramificacions que a nosaltres se'ns escapen. La nostra intenció no és altra sinó la d'apuntar algunes pistes que puguin aportar elements de judici als creients i a tots els homes i les dones de bona voluntat.

Algunes realitats

1. La crisi que pateix el nostre país ha agreujat d'una manera escandalosa les grans desigualtats econòmiques, socials i culturals de la societat catalana. Mentre que una part de la població no es veu afectada per l'actual situació i viu en el benestar, n'hi ha un altra -cada vegada més nombrosa- a la qual li manca el més elemental per viure amb dignitat; és un col·lectiu humà que es veu obligat a recórrer a institucions benèfiques a la recerca d'aliments, de roba i d'ajuda econòmica per afrontar els lloguers, els rebuts de l'aigua i la llum, etc.
2. Especialment greu és la cronificació de la pobresa i la marginalitat de les persones que han perdut la feina, i que no tenen possibilitats de trobar una nova ocupació per diversos motius: l'edat, la manca d'estudis qualificats... Molts, esgotats els terminis del subsidi d'atur, ja no poden afrontar ni els compromisos econòmics contrets amb anterioritat (hipoteques, compres a terminis...) ni el manteniment de la família. Tot plegat fa que aquestes persones caiguin en un pendent de desànim, de pèrdua d'autoestima personal o de depressió que sovint desemboca en la marginalitat. És veritat que molts ciutadans havien "estirat més el braç que la màniga" i que s'havien compromès amb compres i hipoteques que ara no poden assolir; però també sabem que això va ser incentivat pels bancs, els quals no fa gaire oferien totes les facilitats que ara deneguen.
3. Augmenta el treball submergit, que es nodreix de les grans bosses de pobresa. Són feines més o menys esporàdiques, remunerades molt per sota del que es considera un salari just; es caracteritzen per la seva gran precarietat i sovint no compleixen els mínims requisits de seguretat i salut. Fins i tot, davant de les dificultats i de l'angoixa que suposa trobar a faltar els recursos necessaris, moltes persones es dediquen a activitats il·legals o que freguen la il·legalitat.
4. Es dona la gran paradoxa que, mentre que hi ha un nombre molt notable d'habitatges per llogar o vendre, van augmentant les persones "sense sostre" i els usuaris d'albergs municipals o d'entitats privades. Aquest creixement ha fet que ara mateix estiguin saturades totes les places disponibles d'aquests serveis.
5. Els immigrants, les dones, els infants i els ancians són els col·lectius que pateixen d'una manera especialment punyent la crisi econòmica.

a) Els immigrants són víctimes d'una creixent xenofòbia entre la nostra població. Els nouvinguts són vistos com a competidors deslleials en el moment de buscar feina, de rebre prestacions socials... Resulta molt preocupant el nombre de vots que han rebut en les darreres eleccions municipals alguns partits polítics amb programes discriminatoris envers els nouvinguts.

b) Les dones esdevenen un col·lectiu especialment vulnerable. Sobretot les que han de mantenir elles soles la família, per motius diversos: o bé perquè el seu company no té feina, o bé perquè són mares solteres, vídues o separades; o encara perquè la seva família viu en un país del tercer món. Moltes es veuen abocades a acceptar treballs precaris en el servei domèstic o en el sector de la neteja. És preocupant l'augment del nombre de dones que exerceixen la prostitució perquè no han trobat cap altre mitjà per guanyar-se la vida.

c) Entre els infants, n'hi ha molts que viuen una situació de fragilitat, quan provenen de famílies desestructurades o monoparentals, i que viuen sols a casa o al carrer, patint un gran índex de fracàs escolar. Entre aquests infants ens preocupen molt els que viuen situacions de violència domèstica.

d) Moltes persones grans cobren pensions mínimes, sense que disposin de cap xarxa social ni familiar per donar-los suport. Aquesta situació contrasta força amb la desigualtat que suposen les pensions vitalícies exagerades d'alguns càrrecs polítics.

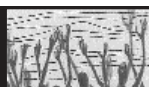
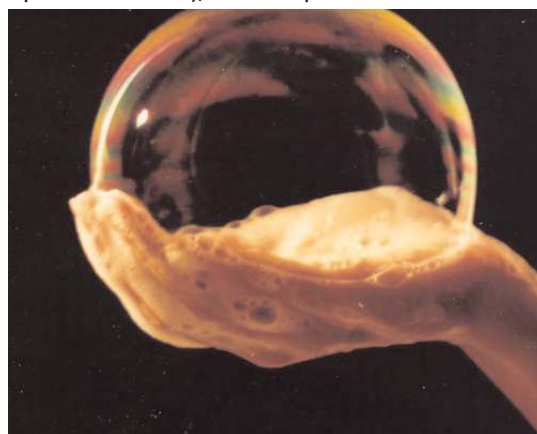
A la llum de la Paraula de Déu

1. Els creients en Jesucrist no podem restar impassibles davant de les desigualtats que hi ha a la nostra societat. El Senyor ens recorda a la paràbola del "pobre Llätzer" que no serem hereus del Regne de Déu si no ens compadim dels que malviuen al costat de la nostra porta (Cf Lc 16, 19-31).

2. Juntament amb la compassió hem de fer servir els nostres talents, no només els personals sinó també els col·lectius, per construir una societat més justa, assumint cadascun de nosaltres la nostra responsabilitat. El Senyor ens diu com va conduir-se davant de la multitud famolencs que el seguia: "doneu-los menjar vosaltres mateixos." (Mc 6, multiplicació dels pans i peixos).

3. Al final de la vida serem jutjats en l'amor (Cf Mt 25). Un amor que és incompatible amb l'actitud del sacerdot i el levita de la paràbola del bon samarità. El samarità, en canvi no només es compadeix del que es troba al marge sinó que, amb fets i amor (li guareix les ferides, el munta a la seva cavalcadura, el porta a l'hostal), treballa per la seva reinserció (Cf Lc 10, 25-37).

4. Sant Pau ens recorda que no podem celebrar dignament la Cena del Senyor, si en la nostra assemblea consentim les desigualtats (Cf 1 Cor 11, 17-31).

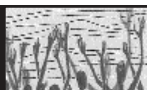
Denunciem

1. La insensibilitat davant de les desigualtats de gran part de la població, que considera inevitable aquest fenomen.
2. Que les administracions públiques s'interessen més per quadrar pressupostos que no per posar mitjans de treball eficaços que pal·liïn els efectes de la crisi sobre les persones que la pateixen més.
3. Que es destinen molts més diners a rescatar entitats financeres que no pas a resoldre els sofriments dels més petits.
4. Les retallades que ja es fan i les que ja han estat anunciades en l'àmbit de les prestacions socials.
5. La manca que hi ha d'albergs per acollir persones sense sostre i transeünts.
6. El gran escàndol que suposen alguns sous de càrrecs polítics o d'executius de multinacionals i d'entitats públiques i privades, mentre que hi ha pensions i ajudes molt per sota del que es necessita per gaudir d'una vida digna.

Demanam

1. Una política que tingui com a prioritat les persones que pateixen dèficits econòmics, socials, culturals o de salut, en contrast amb les polítiques que tenen com a principal objectiu satisfer les demandes dels mercats.
2. Una implicació més gran de la societat civil en general -i de cadascun dels seus membres particularment- en la construcció d'una societat en què es redueixin cada vegada més les desigualtats entre els seus membres. Als membres del col·lectiu 15 M, que siguin creatius i que aportin propostes imaginatives per fer una economia més social i un món més just, a més, a més de les seves justes i necessàries denúncies.
3. Un replantejament de les retallades socials i que, contràriament, les administracions destinin més persones, diners i mitjans a les capes més desfavorides de la nostra societat.
4. Als partits polítics, que treballin per la cohesió social i que no fomentin amb les seves propostes els recels envers els immigrants.
5. A les comunitats cristianes i les parròquies, que portin a la pràctica l'ensenyament de Benet XVI a l'exhortació Apostòlica Sagrament de la Caritat: "Precisament, gràcies al Misteri que celebrem, s'han de denunciar les circumstàncies que van contra la dignitat de l'home, per al qual Crist ha vessat la seva sang, afirmant així el valor elevat de cada persona" (SC n. 89).

Barcelona, 26 de juny de 2011
Dia de Corpus Christi, festa de la caritat.

Credo pel quart món

En Joaquim Cervera ens va enviar aquesta formulació del Credo que es va elaborar als anys 90 en un seminari pel 4rt món a l'interior del CEVRE

CREIEM, COFIEM, malgrat els nostres dubtes, ambigüitats i ceguesa...

EN DÉU, PARE-MARE ... amor gratuït, misericordiós i fidel, compassiu, proper, present, acompanyant. Es fa trobadís a tot arreu i especialment en cada persona, acull a tothom, perdona, dóna pau i s'entrega, especialment als pobres. Respecta la nostra llibertat, ens estima sempre, tal com som. Se'ns manifesta amb humilitat i ens dóna confiança i sentit a la nostra vida.

... QUE ENS VOL GERMANS ELS UNS DELS ALTRES, i per tant ens demana estar al costat dels més dèbils, solidaritzar-nos amb el seu dolor, lluitar contra tota forma d'exclusió i injustícia, i ajudar-nos mútuament a seguir confiant en el Pare-Mare, sentir el seu consol i suport i posar en Ell les nostres esperances.

TOTPODERÓS, per la força de l'amor, que ens sosté en tot allò que ens passa, en els moments bons i dolents, en les joies i en els dolors. Es deleix per la justícia i es fa solidari de les nostres "impotències" davant de la realitat injusta o dolorosa, en el respecte a les opcions i accions de la humanitat, sense violentar les nostres realitats limitades i caduques,

CREADOR DEL CEL I DE LA TERRA, de tota la natura i de la VIDA. Va creant el nostre temps concret que tenim, el nostre futur, ens va recreant per dins al llarg de tota la vida i així anem creixent sota l'òptica de Deu. A la vegada, ens cria amb la seva tendresa com a persones capaces d'estimar i de ser estimats, a imatge i semblança d'Ell. Ens dóna horitzó enmig de la foscor. Ens demana l'abandonament a la seva voluntat per tal de col·laborar i disfrutar del seu projecte creador.

CREIEM EN JESUCRIST, FILL ESTIMAT DE DÉU, QUE NASQUÈ DE MARIA DE NATZARET, UNA DONA DEL POBLE. Així s'endinsa en la nostra naturalesa humana des de la gent senzilla del poble, des dels més desvalguts. Ell ens mostra Déu com a Pare i Mare i en Ell tots i totes som reconeguts fills i filles de Déu.

AMIC, GERMÀ, COMPANY DE CAMÍ, que va viure amb una gran llibertat d'esperit per alliberar-nos de les nostres esclavituds.

QUE ENS VA PORTAR LA BONA NOTÍCIA DE SER FILLS I BENAURATS I VA FER DELS POBRES I EXCLOSOS ELS SEUS PREFERITS, ja que Ell no és l'home de les prohibicions, sinó de les benaurances; aquell que amb molta saviesa cerca el que és més important: la felicitat de les persones.

QUE PATÍSOTA EL PODER DE LES POLÍTIQUES EXCLOENTS, al posar-se al costat dels marginats de la terra,

QUE FOU CRUCIFICAT, MORT I SEPULTAT, i amb Ell tots els "crucificats" d'aquest món: presos, drogaaddictes, prostitutes, gent gran sola, els que pateixen la fam, la guerra, la malaltia...

I DÉU EL VA RESSUSCITAR PER ANUNCIAR EL NOSTRE TRIOMF SOBRE LA MORT, sobre tot mal i sobre les nostres pors. Ell ens obre la possibilitat d'apropar-nos i estimar els qui pateixen, amb l'esperança de retrobar la VIDA i la PAU que no acaba. Ell està en Déu i ens acompanya cada dia fins a la fi dels temps.

CREIEM I CONFIEM EN L'ESPERIT D'AMOR DE DÉU (alè, vent, foc, defensor, acompanyant, guia, advocat, consolador, força, saviesa, part femenina de Déu...) que viu en cada persona, i ens dóna vida, ens dóna la comunicació, és la mateixa capacitat d'estimar i de ser estimat de cada persona, que està a prop nostre, ens dóna força, ens porta a posar-nos de part dels desvalguts i ens fa creure i esperar, sense por, en que és possible un món nou, una vida nova...

QUE ACTUA EN ELS MÉS NECESSITATS, i quan entra en la seva vida, en el seu cor, els dóna força i els mals esperits (de la covardia, la por, de l'odi, la fugida, la mentida, la violència...) surten perquè Ell ocupa el seu interior.

QUE OBRA I FA SENTIR LA MISERICÒRDIA, LA COMPRENSIÓ, LA JOIA, EL BON HUMOR, fa passar de l'odi i l'agressivitat a la reconciliació, al perdó, a la bondat, a l'ajuda i a la solidaritat, a la comprensió i molts així actuen segons l'Esperit sense saber-ho.

CREIEM EN L'ESPERIT DE JESÚS RESSUSCITAT, el que movia a Jesús, i a les primeres comunitats i segueix movent els nostres cors i ens empeny a realitzar el Regnat de Déu i ens ajuda a seguir el camí del Crist.

CREIEM QUE L'ESPERIT IMPULSA L'ESGLÉSIA DE LA MISERICÒRDIA i dóna els carismes per construir l'església, per posar-nos al servei de les comunitats cristianes, a tenir un sol cor i un sol esperit, que ajuda a avançar en la fe i a construir creativament una església "carismàtica" que és comunitat d'amor...

CREIEM QUE L'EXPERIÈNCIA DE LA MORT DE PERSONES ESTIMADES ENS FA MÉS CLARA LA COMUNIÓ DELS SANTES I SANTES que ens ajuda a pregar junt amb elles.

CREIEM QUE TOTS ELS EXCLOSOS: els toxicòmans, alcohòlics, transeünts, malalts mentals i tots aquells i aquelles que han patit, i han traspassat aquesta vida, havent viscut una vida en la precarietat, exclusió, rebuig, amb moltes mancances, ESTAN AMB DÉU, I L'ESPERIT DE L'AMOR DE DÉU ELS OMPLA AMB LA SEVA BONDAT.

Credo pel quart món

QUE FORMEN PART DE LA NOSTRA FAMÍLIA, els recordem i enyorem, i DÉU ELS RECORDA, ELS TÉ EN EL SEU "COR GRAN" a tots i a totes, fins i tots aquells que a lo millor ningú recorda o en poc o molt temps ningú recordarà.

PER LA FE EN LA RESURRECCIÓ DEL CRIST ENS PODEM SENTIR UNITS A ELLS I ELLES com a tots els homes i dones que han traspassat aquesta vida.

CREIEM QUE SÓN ELS PREFERITS DE DÉU I GAUDEIXEN D'UNA VIDA PLENA com el pobre i malalt Llätzer de la paràbola.

Quan celebrem l'eucaristia, quan preguem, quan ens reunim per seguir treballant amb i pels altres, quan ens relacionem de debò a fins amb les persones, del quart món, i amb tota criatura, quan vivim i anunciem el missatge joïós que tots som fills i filles de Déu, i som estimats per Ell, SENTIM QUE TOTS FORMEM UNA PROFUNDA UNIÓ, AMB ELS QUE ENCARA VIUEN I AMB ELS QUE VIUEN PER SEMPRE.

CREIEM QUE ELS PECATS SERAN PERDONATS no per mèrit nostre sinò PER L'AMOR DE DÉU.

Hem de fer arribar als nostres germans que el més important als ulls de Déu és estimar que vol dir també saber-nos perdonar entre nosaltres, acceptar, ajudar, acompanyar...

CREIEM QUE EL PODER DE LES TENEBRES, DEL MAL, SEGUEIXEN ESSENT FORTS i dominen el món, PERÒ LA LLUM HA ESDEVINGUT CLARA EN JESÚS QUE ENS ACOMPANYA DIA RERA DIA, I EL SEU ESPERIT ENS PROTEGEIX dels mals interiors i exteriors, ens dóna pau, ens perdona, ens dóna la capacitat de perdonar, d'alliberar, curar, de treure els mals.

EN JESÚS HEM ESTAT TOTS PERDONATS, I ENS CAL ACOLLIR AQUEST PERDÓ que pot venir canalitzat a traves de qualsevol persona.

GRÀCIES A LA BONDAT DE DÉU QUE PERDONA, ENS PODEM SENTIR PERDONATS PELS EXCLOSOS, de la nostra responsabilitat en les causes de les seves situacions injustes.

Tots (exclosos inclosos) ens podem sentir perdonats de la nostra responsabilitat en deixar-se portar a vegades pel poder de la tenebra, o de no posar de la nostra part pel nostre alliberament.

Podem sentir-nos acceptats tal com són, partint de que DÉU ENS ACCEPTA TAL COM SOM, amb les nostres qualitats i també amb les nostres incapacitats per sortir- nos-en.

PER LA RESSURRECCIÓ DEL CRIST CREIEM QUE TOTS I TOTES RESSUSCITAREM I GAUDIREM DE LA VIDA PER SEMPRE, com un do-regal de Déu.

Com l'infant dins de la mare, no imagina quina vindrà tindrà després d'haver nascut, nosaltres tampoc podem imaginar, ni sabem com serà aquesta vida, però si la vida nostra es més lliure, més comunicativa, mes plena, més autònoma, que la del ventre de la mare, quan sortirem d'aquest "ventre" d'ara, ESPEREM GAUDIR D'UNA VIDA MÉS LLIURE, ON TOTS ENS PODREM COMUNICAR I ESTIMAR I A TOTHORA, I ELS MÉS DESAFAVORITS GAUDIRAN SOBRE TOT D'UNA VIDA ON HI REGNARÀ LA JUSTICIA QUE NO HA REGNAT EN LA SEVA VIDA AQUÍ.

Textos de l'Evangeli que ens hi ajuden a la comprensió de Déu-Pare-Mare, de Jesucrist, i de l'Esperit:

El fill Pròdig o millor la paràbola del Pare acollidor, amorós que deixa lliure, espera, acompanya, ens accepta tal com som, i que no és "totpoderós" :(Lc 15, 11-32). El Judici final : on es manifesta una identificació molt intensa de Déu amb els més pobres: (Mt 25, 31-46). El Magnificat on es revela el que Déu vol i desitja i es defineix qui és. (Lc 1, 46-55). Les Benaurances: (Mt 5, 1-12). El fet de llegir Jesús a la sinagoga el tros del profeta Isaïes: ara s'ha acomplert que ha vingut a portar els pobres i els captius la llibertat... : (Lc 4, 16-22). La narració de diàleg de Jesús amb la Samaritana: (Jo 4, 1-42). El cec del camí: (Lc 18, 35-43). Qui és Jesús: Himne dels Filipencs : "...I essent de condició divina, es feu com un de nosaltres..."; Jesús ve a proclamar la bona nova, la llibertat als captius... (Lectura d'Isaïes a la sinagoga: Lc 4, 16-22); l'expulsió dels mercaders del temple (Mt 21, 12-13); el bon samarità (Lc 10, 30-37). La Llibertat davant les lleis: Els deixebles mengen espigues en dissabte; El dissabte és per a l'home i no l'home pel dissabte. Jesús i els exclosos: Jesús s'apropa als leprosos, cecs, paralítics (Jo 5, 1-3), epilèptics...Jesús i les dones: la dona adúltera (Jo 8, 1-11), la viuda pobra (Mc 12, 41-44), la samaritana (Jo 4, 1-42), la cananea, Marta i Maria, les prostitutes...Jesús i els rics: L'home ric (Mt 19, 16-26); el públicà i el fariseu (Lc 18, 9-14)

SUMARI

Caminem junts en la diversitat. (p. 2)
 Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants (p. 3-6)
 Pastoral Penitenciària (p.7-8)
 Pastoral Gitana (p.9)
 Lliurament del Memorial Cassià Just a la germana Teresa Losada (p. 10)
 Recompte de persones sense llar a Barcelona (p. 11)
 Agenda darrer trimestre curs 2011-12 (p.12)

L'AIXECA'T EN PDF

Per tots aquells que vulgueu rebre el nostre butlletí via e-mail, ens podeu fer arribar un correu electrònic a la nostra adreça i us el farem arribar:delpassocial@yahoo.es

Nou web de "Caminem Junts en la diversitat":